

Анонимизиран текст

Превод

C-105/20 - 1

Дело C-105/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

27 февруари 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal du travail de Nivelles (Белгия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

3 февруари 2020 г.

Ищца:

UF

Ответник

Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

Tribunal du travail du Brabant wallon (Трудов съд на Валонски Брабант)

Division Nivelles (Отделение Нивел)

5 състав

Решение [ориг. 2]

ПО ДЕЛО:

UF, [...],

ищец и привличаща страна,

[...].

СРЕЩУ:

1. A.S.B.L. PARTENA, Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants,

[...]

първи ответник,

[...].

2. INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCES SOCIALES POUR TRAVAILLEURS INDÉPENDANTS, съкратено „INASTI“,

[...]

втори ответник,

[...]

И СРЕЩУ:

UNION NATIONALE DES MUTUALITÉS LIBRES (PARTENAMUT), съкратено „UNMLIBRES“, държавно признат осигурителен институт в областта на задължителното осигуряване за болест и инвалидност, [...], наричано по-нататък „UNML или PARTENAMUT“;

привлечена на страната на ответника страна,

[...]

* * *

[...] [ориг. 3]

I. ДАННИ ЗА ПРОИЗВОДСТВОТО

[...] [национално производство]

II. ПРЕДМЕТ НА ИСКА

С искова молба от 23 октомври 2006 г. UF иска ASBL PARTENA, UNMLIBRES (към което принадлежи PARTEMUT) и INASTI да бъдат осъдени [...] солидарно да заплатят сумата от 2 041,91 EUR, представляваща фиксирано обезщетение за бременност и раждане за самостоятелно заети лица.

[...] [искане за присъждане на разноските]

III. ФАКТИТЕ [...]

[...]

– [...] **[ориг. 4]**

– С решение от 11 май 2017 г. настоящият съд в друг съдебен състав:

– [...]

– [...] поставя на Съда на Европейския съюз [...] два преюдициални въпроса [...]:

[...] [текст на преюдициалните въпроси, идентични с въпросите, съдържащи се в диспозитива]

– [...]. **[ориг. 5]**

– На 5 октомври 2017 г. [определение от 5 октомври 2017 г., C-321/17, непубликувано, EU:C:2017:741] Съдът на Европейския съюз обявява преюдициалното запитване [...] за явно недопустимо със следните мотиви:

– фактическата обстановка по спора в главното производство е представена много лаконично. [...],

– в акта за преюдициално запитване не са посочени причините, поради които UF не може да получи фиксираното обезщетение за бременност и раждане, предвидено в рамките на осигуряването за бременност и раждане в полза на самостоятелно заети лица,

– правната уредба по спора в главното производство [...] [:] в своите въпроси запитващата юрисдикция се позовава на Arrêté royal du 20 juillet 1971 (Кралски указ от 20 юли 1971 г.). Тя обаче не представя в своя акт съдържанието на разпоредбите на този указ, които могат да са приложими в главното производство,

– запитващата юрисдикция не излага с необходимата точност и яснота причините, поради които счита, че такова тълкуване е необходимо или полезно за разрешаването на спора в главното производство. От друга страна, не е обяснена връзката между правото на Съюза и приложимото към спора в главното производство национално законодателство.

Съдът постановява [...]: „Следва обаче да се отбележи, че запитващата юрисдикция си запазва възможността да отправи ново преюдициално запитване, когато бъде в състояние да предостави на Съда всички данни, които му позволяват да се произнесе (вж. в този смисъл определение от 12 май 2016 г.,

Security Service и др., C-692/15—C-694/15, EU:C:2016:344, т. 30 и цитираната съдебна практика“.

- На 28 декември 2018 г. UF прави искане за насрочване на делото пред настоящия съд, като уточнява, че съдът, който е поставил преюдициален въпрос на Съда на Европейския съюз, следва да уточни фактическата обстановка по спора и белгийската правна уредба.

[...]. [национално производство] [ориг. 6]

IV. СЪОБРАЖЕНИЯ

1. Фактическа обстановка

[...]

Ищцата предлага на Съда на Европейския съюз да бъдат предоставени следните данни:

- 1 Между януари 2002 г. и декември 2010 г. UF е упражнявала две професионални дейности и е попадала едновременно в обхвата в две отделни схеми:
  - работила е като наето лице на половин работен ден (50 %) като университетски асистент,
  - работила е като самостоятелно заето лице — адвокат в адвокатската колегия на Брюксел — извършващо тази дейност като допълнителна.

През този период UF е участвала в схемата за самостоятелно заети лица и е внасяла осигурителни вноски като самостоятелно заето лице, извършващо съответната дейност като допълнителна.

Въпреки това, предвид размера на нейните доходи в качеството ѝ на самостоятелно заето лице, посочените вноски са изчислени не въз основа на работата като самостоятелно заето лице, извършващо съответната дейност като допълнителна, а въз основа на схемата за самостоятелно заети лица, за които това е основна дейност, или в размер на 4 234,16 EUR за 2006 г.

- 2 На 1 март 2006 г. UF ражда дете [...].
- 3 В качеството си на наето лице, през месец май 2006 г. тя получава обезщетение за бременност и раждане в брутен размер 3 458,54 EUR.

Този размер е изчислен въз основа на схемата за наети лица, или за първите 30 дни — 82 % от размера на нейното възнаграждение за [работата] ѝ на

половин работен ден в университета, а за следващите 2 месеца — 75 % от същото възнаграждение.

Следователно обезщетението за бременност и раждане покрива само една част от трудовата дейност на UF, а именно, дейността ѝ като наето лице, и в случая съответства на нетна сума от около 1000 EUR на месец за период от 3 месеца.

Що се отнася до дейността ѝ като самостоятелно заето лице, UF няма да получи никакво обезщетение за бременност и раждане и трябва не само да спре да работи, но и да продължи да плаща осигурителни вноски като самостоятелно заето лице, тъй като не се предвижда освобождаване от плащането на тези вноски по време на отпуск за бременност и раждане.

Следователно получената в действителност сума е много по-ниска от средствата, с които UF е разполагала преди това, ако се имат предвид нейното възнаграждение от университета и доходите ѝ като адвокат. [ориг. 7]

Всъщност за деветте месеца на 2006 г., през които тя е работила (тъй като останалите 3 месеца са включени в отпуска за бременност и раждане), UF е получила брутно 11 274,02 EUR като възнаграждение от университета и брутно 27 480 EUR като хонорари в качеството си на адвокат.

[...]

- 4 За да покрие в достатъчна степен периода на своя отпуск за бременност и раждане, в качеството си на самостоятелно заето лице UF подава [...] искане за отпускане на фиксирано обезщетение за осигурителния риск бременност и раждане.

Това фиксирано обезщетение е в брутен размер 2 041,91 EUR.

PARTENA, PARTENAMUT и UNMLIBRES оставят това искане без последствия.

По време на периода, обхванат от това обезщетение, на UF не е позволено да извършва каквато и да е професионална дейност.

UF е била в отпуск за бременност и раждане и, като се вземе предвид целият период преди и след раждането, не е работила 3 месеца, тоест от края на февруари 2006 г. до средата на юни 2006 г.;

През този период тя обаче е продължила да внася своите осигурителни вноски като самостоятелно заето лице, тъй като размерът на тези вноски се изчислява на тримесечие (UF е работила като самостоятелно заето лице до края на февруари 2006 г. и от средата на юни 2006 г. нататък);

- 5 С писмо от 4 септември 2006 г. консултантът на UF изпраща запитване до PARTENA по повод искането за отпускане на фиксирано обезщетение за осигурителния риск бременност и раждане.

С писмо от 25 септември 2006 г. PARTENA отговаря, че обезщетението за бременност и раждане се поема от взаимноосигурителния фонд на UF.

UF подава жалба срещу това решение [...] на 23 октомври 2006 г.

- 6 На 25 октомври 2006 г. PARTENAMUT изпраща на UF образец на заявлението за отпускане на обезщетение за бременност и раждане по схемата за самостоятелно заети лица.

- 7 На 9 ноември 2006 г. PARTENA потвърждава на консултанта на UF отказа си да изплати обезщетението за бременност и раждане. [ориг. 8]

С искова молба [...] от 23 октомври 2006 г. UF иска ASBL PARTENA, UNION NATIONALE DES MUTUALITES LIBRES, наричано по-нататък UNMLIBRES (към което принадлежи PARTENAMUT), и INASTI да бъдат осъдени солидарно да заплатят сумата от 2 041,91 EUR, представляваща фиксирано обезщетение за бременност и раждане за самостоятелно заети лица.

[...] [искане за присъждане на разноските]

- 8 [...]

– [...] [данни за националното производство]

- 9 С решение от 11 май 2017 г. Tribunal du travail du Brabant wallon, Division Nivelles (Трудов съд на Валонски Брабант, Отделение Нивел):

– [...],

– преди да се произнесе, поставя на Съда на Европейския съюз [...] два преюдициални въпроса [...]:

[...] [ориг. 9] [...] [възпроизвеждане на текста на преюдициалните въпроси]

Съдът смята да се позове на този анализ на фактите.

2. Правна уредба на преюдициалния въпрос

1. Фиксирано обезщетение за осигурителния риск бременност и раждане и съответно обезщетение

Ищцата уточнява [...]:

1 Системата за социална сигурност в Белгия изначално следва „бисмарковата“ традиция. Като цяло, тя е замислена като „осигуровка“:

- 1° Закриля работниците и техните семейства от последиците от загубата на работа, тоест в случай на безработица, на неработоспособност, на смърт на работника, на навършване на пенсионна възраст.
- 2° Финансира се от осигурителни вноски, плащани от работниците и работодателите.
- 3° Отворена е за лицата, които са участвали в нейното финансиране, тоест които са работили и са правили вноски достатъчно време.
- 4° Управлява се от представители на работниците и на работодателите.

„Принципът на осигуровката“ оказва влияние върху естеството на правото на обезщетения и върху задължението за правене на вноски.

От една страна, **обезщетенията представляват насрещна престация за участието във финансирането на системата.** Тоест, по принцип възникването на правото на обезщетение зависи само от два въпроса: Взел ли е работникът достатъчно участие във финансирането? Настъпил ли е съответният риск? Наистина, правилата във връзка с упражняването на това право са много. Но така както е замислена, системата не взема предвид условия, свързани по-специално с осигурителния принос или със състоянието на нужда.

От друга страна, **плащането на вноските гарантира осигурителното покритие в случай на настъпване на съответния риск.** То дава право на обезщетение. Същото се отнася и до премиите в рамките на частното застраховане. Ето защо, работникът, който е плащал вноските си, може да се позове на субективното право на осигурително обезщетение, така както то е уредено в законодателството. Той обаче няма субективно право върху вноските: той не може нито да иска тяхното връщане, нито обезщетение, равностойно на платените вноски.

Социалноосигурителното обезщетение при отпуск за бременност и раждане [ориг. 10]

2 В Белгия отпускът за бременност и раждане е обхванат от задължителното здравно осигуряване. Белгийските съдилища (Cour constitutionnelle (Конституционен съд), решение от 28 март 2013 г., № 51/2013) вече са имали повод да приемат, че що се отнася до задължителното здравно осигуряване, белгийското законодателство нарушава членове 10 и 11 от Конституцията, тъй като не позволява на работник, който работи на половин работен ден като наето лице и на половин работен ден като самостоятелно заето лице, да бъде неработоспособен само за едно от двете занятия, като задължава посочения работник да преустанови всички свои трудови дейности, дори

когато причината за неговата неработоспособност произтича само от едното от занятията му.

Белгийското право предвижда две отделни схеми в зависимост от дейността на работника и от това дали се осигурява като наето или като самостоятелно заето лице.

Що се отнася до обезщетяването на наетите жени, относимите разпоредби на белгийското право са следните:

- **Първо, Loi du 14 juillet 1994 relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités** (Закон от 14 юли 1994 г. за задължителното здравно осигуряване и задължителното осигуряване за неработоспособност) предвижда изплащането на т.нар. „обезщетение за бременност и раждане“ в полза на наетите жени, с изричното условие те да са преустановили напълно всякаква работа (член 113),
- Второ, Arrêté royal du 3 juillet 1996 portant exécution de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités (Кралски указ от 3 юли 1996 г. за прилагане на Закона за задължителното здравно осигуряване и задължителното осигуряване за неработоспособност) (в редакцията, приложима към момента на настъпване на фактите) гласи, че „Обезщетението за бременност и раждане е в размер на 79,5 % от загубеното възнаграждение, посочено в член 113, алинея 3 от кодифицирания закон, за първите тридесет дни от периода на отпуска за бременност и раждане, определен в членове 114 и 115 от кодифицирания закон, и в размер на 75 % от същото възнаграждение, считано от тридесет и първия ден от този период.

Независимо от това, през първите тридесет дни от периода на (закрила на майчинството), осигурените лица, посочени в член 86, параграф 1, 1°, букви а) и б) от кодифицирания закон, получават обезщетение за бременност и раждане в размер на 82 % от загубеното възнаграждение, упоменато по-горе, без да се прилага ограничението за възнаграждението, предвидено в посочения по-горе член 113, алинея 3“ [в член 216 от него][...]

Що се отнася до самостоятелно заетите жени, относимите разпоредби от белгийското право са следните:

- членове 94 и следващите от Arrêté royal du 20 juillet 1971 instituant une assurance indemnités et une assurance maternité en faveur des travailleurs indépendants et des conjoints aidants [Кралски указ от 20 юли 1971 г. за въвеждане на осигуряване за неработоспособност и осигуряване за майчинство в полза на самостоятелно заетите лица и подпомагащите ги партньори] (в сила от 1 януари 2003 г.) предвиждат отпускането на фиксирано обезщетение за бременност и раждане в полза на самостоятелно заетите жени,

- член 97 от посочения кралски указ обаче предвижда: „Обезщетението за бременност и раждане се намалява с размера на обезщетенията, на които осигурената има право по силата на кодифицирания закон от 14 юли 1994 г. за задължителното здравно осигуряване и задължителното осигуряване за неработоспособност (седмиците отпуск за бременност и раждане, посочени в член 93)“;

През целия период на отпуска за бременност и раждане самостоятелно заетата жена е длъжна да продължи да плаща своите осигурителни вноски и следователно да участва във финансирането на схемата за самостоятелно заети лица. [ориг. 11]

Всъщност, що се отнася до положението на работещата жена, която прави вноски както като наето лице, така и като самостоятелно заето лице, извършващо съответната дейност като допълнителна, приложимата правна уредба се съдържа в кралския указ от 20 юли 1971 г. Този указ изключва възможността самостоятелно заетите жени, извършващи съответната дейност като допълнителна, да получат обезщетение за бременност и раждане, с мотива, че те не се осигуряват като лица, извършващи съответната дейност като основна (което не е така в случая) и че по принцип те имат право на обезщетение за бременност и раждане по друга схема за социална сигурност.

Член 3 от кралския указ от 20 юли 1971 г. предвижда това изключване със следния текст:

„Настоящият указ се прилага за:

1° самостоятелно заетите лица, за които се прилага Arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 (Кралски указ № 38 от 27 юли 1967 г.), с изключение на (...)

b) осигурените лица, които по силата на член 12, параграф 21 от посочения кралски указ не са длъжни да плащат никакви осигурителни вноски или дължат единствено осигурителни вноски в намален размер“ (подчертаването е мое).

Плащанията, дължими от самостоятелно заетото лице, извършващо съответната дейност като допълнителна, се определят в член 12, параграф 2 от Arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants (Кралски указ № 38 от 27 юли 1967 г. за социалноосигурителния статус на самостоятелно заетите лица), който гласи:

„Осигуреното лице, което освен дейността, за която подлежи на осигуряване съгласно настоящия указ, извършва друга дейност като обичайна и основна професионална дейност, не дължи осигурителни вноски, ако неговите доходи от дейност като самостоятелно заето лице, получени през годината, за която се отнасят вноските, посочена в член 11, параграф 2, са по-малко от 405,60 EUR. Когато посочените доходи достигнат 405,60

EUR, осигуреното лице дължи следните годишни осигурителни вноски (...)“.

Следователно в него се предвижда, че самостоятелно заетото лице, което извършва съответната дейност като допълнителна, не дължи никакви вноски или дължи осигурителни вноски в намален размер.

По този начин кралският указ от 20 юли 1971 г. не взема предвид действителния размер на осигурителните вноски, платени от самостоятелно заетата жена, и следователно не позволява да се отчете действителното положение, в което се намира самостоятелно заетата жена, която извършва съответната дейност като допълнителна, дори когато тя се намира в същото положение като самостоятелно заетата жена, която извършва съответната дейност като основна и която също като нея прави вноски до определен размер според основния процент.

От друга страна, кралският указ от 20 юли 1971 г. се отнася до самостоятелно заетите лица, които плащат вноски в намален размер, какъвто не е случаят със самостоятелно заетите лица, извършващи съответната дейност като допълнителна, които трябва да плащат вноски, изчислени по същия начин като вноските, които трябва да плащат самостоятелно заетите лица, извършващи съответната дейност като основна, с мотива, че техните доходи надхвърлят определен максимален размер (който се променя всяка година).

2. Основание за неравнопоставеността in casu: кралският указ от 20 юли 1971 г.

UF уточнява [...]:

- 1 Кралският указ от 20 юли 1971 г., на който се позовава PARTENA, за да откаже да отпусне на UF обезщетение за бременност и раждане, не може да бъде приложен: в действителност той нарушава принципа на недопускане на дискриминация и разпоредбите относно закрилата на майчинството. [ориг. 12]

По-конкретно, кралският указ от 20 юли 1971 г.:

- (1) въвежда дискриминация между самостоятелно заетите жени, които извършват съответната дейност на непълно работно време като допълнителна (и плащат осигурителни вноски като лица, извършващи съответната дейност като основна), и самостоятелно заетите жени, които извършват съответната дейност на непълно работно време като основна, тъй като тези самостоятелно заети жени, които извършват дейност на непълно работно време като основна дейност, получават пълния размер на обезщетението за бременност и раждане, докато тези самостоятелно заети жени, които извършват дейност на непълно

работно време като допълнителна дейност и които се осигуряват като за основна дейност, не получават обезщетение за бременност и раждане.

Това дискриминационно положение трябва да бъде разгледано успоредно със закрилата на майчинството, предвидена в Директива 92/85/ЕИО от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки, която налага запазване на трудовото възнаграждение и/или право на съответно обезщетение за работничките по време на отпуска по майчинство; единствено самостоятелно заетите жени, които извършват дейност на непълно работно време като основна дейност, получават съответно обезщетение;

- (2) въвежда пряка дискриминация между наетите жени, които работят на пълно работно време, и жените, които съчетават на пълно работно време дейност като наети и като самостоятелно заети лица, доколкото единствено първите получават съответно обезщетение.

- 2 По време на своя отпуск за бременност и раждане UF е получила обезщетение за бременност и раждане на основание на Закона от 14 юли 1994 г. за задължителното здравно осигуряване и задължителното осигуряване за неработоспособност. По-конкретно, тя е получила процент от възнаграждението си, изчислено въз основа на работата ѝ като наето лице на половин работен ден, тоест брутна сума от 3 458,54 EUR за трите месеца на отпуска за бременност и раждане, или нетна сума от около 1000 EUR на месец.

През същия този период (и до декември 2010 г.) тя е продължила да прави осигурителни вноски в качеството си на самостоятелно заето лице, което извършва съответната дейност като допълнителна. Платените на това основание осигурителни вноски са изчислени като за дейност, извършвана от самостоятелно заето лице като основна (или в размер на 1058 EUR на тримесечие).

По време на отпуска за бременност и раждане обаче тя не е получавала никакви доходи в качеството си на самостоятелно заето лице, тъй като е спряла да работи, за да се грижи за детето си в рамките на своя отпуск за бременност и раждане.

Освен това, както беше уточнено по-горе, през целия отпуск за бременност и раждане самостоятелно заетата жена е длъжна да продължи да плаща осигурителните си вноски, а fortiori когато, както в случая на UF, отпускът за бременност и раждане е разпределен между две тримесечия (първо и второ тримесечие на 2006 г.), по време на които самостоятелно заетата жена

работи както преди началото на отпуска за бременност и раждане, така и след края му.

Ето защо, за да допълни своите заместващи доходи в качеството си на наето лице, работещо на половин работен ден, UF подава заявление да ѝ бъде отпуснато обезщетение за бременност и раждане въз основа на кралския указ от 20 юли 1971 г. за въвеждане на осигуряване за неработоспособност и осигуряване за майчинство в полза на самостоятелно заетите лица. [ориг. 13]

- 3 PARTENA отказва да ѝ отпусне такова обезщетение с мотива, че член 97 от цитирания по-горе кралски указ предвижда това обезщетение за бременност и раждане да се намалява с размера на обезщетенията, на които осигурената има право по силата на кодифицирания закон за задължителното здравно осигуряване и задължителното осигуряване за неработоспособност от 14 юли 1994 г.

Ако бъде следвана логиката на PARTENA, работеща жена, която има право на обезщетение по осигурителната схема за болест и инвалидност (в случая обезщетение за бременност и раждане), която работи на няколко места на непълен работен ден (в случая като наето и като самостоятелно заето лице) и която плаща осигурителни вноски за всяка от тези дейности, може да получи само едно обезщетение за бременност и майчинство в намален размер и то само за една от дейностите, извършвани на непълно работно време (в случая, намален размер на възнаграждението ѝ като наето лице).

От друга страна, тази работеща жена е длъжна да преустанови всякаква работа, но не може да получи обезщетение за бременност и раждане, покриващо всичките ѝ трудови дейности.

От гореизложеното следва, че обезщетението за бременност и раждане в намален размер, което се отпуска на работеща жена, която упражнява две занятия на непълно работно време и която плаща осигурителни вноски за всяка от своите трудови дейности, не може да се счита за обезщетение, което е определено в такъв размер, че посочената работеща жена да може да покрива своята и на детето си издръжка при добри здравни условия и в съответствие с подходящ жизнен стандарт.

Като е отказала да изплати на UF такова фиксирано обезщетение, PARTENA не е позволила на UF да получи в частност съответно обезщетение за времето на своя отпуск за бременност и раждане, въпреки че реално се е осигурявала по две схеми за социална сигурност в качеството си на наето лице и на самостоятелно заето лице.

Настоящият съд се съгласява с тези обяснения, дадени от ищцата.

Той счита, че те дават отговор на констатациите на Съда на Европейския съюз, който с определение от 5 октомври 2017 г. приема преюдициалното

запитване [...] за явно недопустимо [...] [припомняне на мотивите, с които Съдът е обявил запитването за недопустимо].

Да припомним също така, че Съдът на Европейския съюз завършва своето определение по следния начин: „Следва обаче да се отбележи, че запитващата юрисдикция си запазва възможността да отправи ново преюдициално запитване, когато бъде в състояние да предостави на Съда всички данни, които му позволяват да се произнесе“. [ориг. 14]

Настоящият съд счита, че случаят е такъв: както вече беше посочено, обясненията на ищцата дават отговор на констатациите на Съда, на когото следва да бъдат поставени двата преюдициални въпроса, възпроизведени по-долу.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ,

настоящият съд

[...]

1) **поставя** на Съда на Европейския съюз следните два преюдициални въпроса:

[1] „Нарушава ли Arrêté royal du 20 juillet 1971 instituant une assurance indemnités et une assurance maternité en faveur des travailleurs indépendants et des conjoints aidants (Кралски указ от 20 юли 1971 г. за въвеждане на осигуряване за неработоспособност и осигуряване за майчинство в полза на самостоятелно заетите лица и подпомагащите ги партньори) членове 21 и 23 от Хартата на основните права, Директива 92/85/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки, Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена), Директива 86/613/ЕИО от 11 септември 1986 година за прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените, които извършват дейности в качеството на самостоятелно заети лица, включително и в сектора на земеделието, както и за закрила на самостоятелно заетите жени по време на бременност и майчинство, и Рамковото споразумение за работа при непълно работно време, приложено с Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година относно работата на непълно работно време, доколкото не предвижда съответно обезщетение в рамките на отпуска за бременност и раждане за самостоятелно заета жена, която извършва съответната дейност на непълно работно време като допълнителна, но плаща осигурителни вноски като лице, извършващо съответната дейност като основна, докато самостоятелно заета жена, която

извършва съответната дейност на непълно работно време като основна, получава обезщетение за бременност и раждане в пълен размер?

- [2]) Нарушава ли Arrêté royal du 20 juillet 1971 instituant une assurance indemnités et une assurance maternité en faveur des travailleurs indépendants et des conjoints aidants (Кралски указ от 20 юли 1971 г. за въвеждане на осигуряване за неработоспособност и осигуряване за майчинство в полза на самостоятелно заетите лица и подпомагащите ги партньори) членове 21 и 23 от Хартата на основните права, Директива 92/85/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки, Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена), Директива 86/613/ЕИО от 11 септември 1986 година за прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените, които извършват дейности в качеството на самостоятелно заети лица, включително и в сектора на земеделието, както и за закрила на самостоятелно заетите жени по време на бременност и майчинство, и Рамковото споразумение за работа при непълно работно време, приложено с Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година относно работата на непълно работно време, доколкото не предвижда съответно обезщетение в рамките на отпуска за бременност и раждане за работеща жена, която съчетава на пълно работно време дейност като наето лице и дейност като самостоятелно заето лице, докато самостоятелно заета жена, която работи на пълно работно време, получава обезщетение за бременност и раждане в пълен размер?“ [ориг. 15]

2) [...] [припомняне на изложените данни]

[...]

[спиране на производството]